

cellen zagen er heel eenvoudig uit als kleine blaasjes en draadjes. Toch waren deze dingetjes de eenige stoffelijke continuïteit tusschen de generaties, waren zij de dragers van de gecompliceerde natuur, welke het organisme vormen kon, dat uit hen ontstaan zou.

Het bleef nu niet zoo gemakkelijk om te zeggen: „Het organisme plant *zich* voort”. Was dat nu „*zich*”?

De Darwinsche leer van het transport der kiempjes, als vertegenwoordigers der organen, naar de geslachtscellen, is een interessante poging om het *zich* voortplanten om te zetten in een overdragen van al de *eigenschappen* van vader op kind. Dat ook dit gewijzigd moest worden, bleek uit de beschouwingen van De Vries en uit die, welke geleid hebben tot Johannsen's genotyperleer.

Den inhoud hiervan mag ik als bekend of bereikbaar beschouwen, zoodat ik volsta met de conclusie, dat het organisme slechts potenties tot eigenschapsvorming overerft, geen eigenschappen van bouw en kleur *an* s zoodanig. Al uiten deze potentie's zich meer of minder opvallend door gunstige of ongunstige, normale of abnormale omstandigheden, ze blijven in zichzelf onveranderd. En laten we ook nog even naar voren brengen dat „het genotype” een begrip is, een verbazend makkelijk handteerbaar begrip, maar toch niet iets tastbaars of zichtbaars. (Ik zie hier af van de De Vries'sche pangenon, die als organoïde, concrete eenheden gedacht waren).

Als we zoo het blijvende in den loop der generaties geïsoleerd hebben, waardoor we zien, dat niet de persoon, maar de soortkern zich voortzet, gaan we vragen of er van dit genotype niet iets naders te zeggen is.

En velen van U zullen opeens denken aan de Mendelwetten, terwijl de splitsing in F₂ volgens 1 : 2 : 1 als grondverschijnsel opdoemt uit de herinnering. Als verklaring dient dan het schema $A A \times a a \rightarrow 2 A a$, enz.

Dat is allemaal zeer fraai, maar wat meestal vergeten wordt is het belangrijkste, n.l. dat hier een uiting van het organisme kan rondgaan als iets apart. De bastaarden blijven geen mengelmoes, maar de eigenschappen (in potentie), zooals ze bij de ouders voorkwamen, zijn elk een wél onderscheiden geheel gebleven, dat weer te voorschijn komt in F₂ (tweede generatie). Zelfs als van de kenmerken, waarin de ouders verschilden, het eene overheerschte, zoodat de bastaard geëlek op de ouder met uitsluitend dat overheerschende (dominante) kenmerk, dan nog komt in F₂ weer de zwakkere (recessieve) factor van